

Medlem ønskede, var det ganske overensstemmende med, hvad jeg ønsker og mener at have givet Udtryk, nemlig at vi skal have Lov til at lade Fangerne arbejde med Statens Arbejde i Fængslerne med det Formaal for Øje at beskæftige dem paa den bedste uddannende Maade, som Forholdene tillader, og ikke i den Henseende lade os hindre af Anker over, at en eller anden Arbejder i det frie Marked derved kommer til at miste Beskæftigelse; thi hvis man lader sig hindre deraf, er det ikke muligt at føre Fængselsarbejdet igennem. Det er et alvorligt og vigtigt Formaal, Fængselsarbejdet har: at beskæftige Fangerne paa en saadan Maade, at de derigennem for det første kan opnaa en vis moralsk Opdragelse ved Tilvæning til ordentligt Arbejde og dernæst kan dygtiggøres til at kunne ernære sig selv paa en hæderlig Maade, naar de atter faar deres Frihed. Det er ogsaa mit Ønske, at de unge Fanger, som kommer i Nyborg Fængsel, navnlig de, som er der første Gang, naar de kommer ud igen, støttes paa bedste Maade. Dette sker ogsaa i meget vidt Omfang baade fra „Fængselshjælpen“ og fra andre Fængselssekskabers Side, idet gennem disse Institutioner gode Mennesker, som har levende Interesse for disse Forhold, baade ved Arbejde og ved Pengehjælp gør deres yderste for at hjælpe disse Mennesker, saa at de kan komme ind paa en retskaffen Livsførelse.

Det ærede Medlem kom igen ind paa Omtalen af den Henvendelse, som jeg har faaet fra nogle Kvinder vistnok i April 1917, og sagde nu, at Sygeplejen var ikke noget subsidiaært i dette Andragende. Jo, det maa jeg fastholde; det fremgaar af det, som jeg har citeret af Andragendet, at det var rent subsidiaært. Det, Andragerne tænkte paa som Hovedsag, var i Virkeligheden at komme ind i Mænds Arbejde eller komme ud i Virksomhed, hvor der var opstaaet Onder og Savn som Følge af de ekstraordinære Forhold, vi lever under. Jeg har nu faaet Lov af det ærede Medlem at laane en Genpart af den Svarskrivelse, jeg sendte, og jeg vil gerne oplæse noget mere af den, end det ærede Medlem oplæste.

Efter en Indledning skriver jeg, altsaa, at i Anledning af de ærede Damer Henvendelse skal jeg udtale, „at Forholdene her i Landet er ordnede saaledes, at der paa Forhaand er truffet Aftale om, hvorledes Tjenesten ved Jernbanevæsen, Telegraf- og Postvæsen skal bestrides i Tilfælde

af Mobilisering. Ved Landbrug, Haandværk og Handel kunde der muligvis blive Brug for Arbejdskraft, men de fleste Kvinder, der kunde tænkes at yde saadant Arbejde, vil formentlig paa Forhaand være optagne af Arbejde, eller man vil i Tilfælde af Arbejdsstandsning lettest kunde komme i Forbindelse med dem gennem de paagældende Fagforeninger. En almindelig Registrering for hele Landet af Kvinder, som er villige til at udføre Arbejde i et eller andet Fag i Tilfælde af Mænds Mobilisering, vil da vanskeligt faa større praktisk Betydning, og i saa Fald vil den ikke være tilraadelig, da den altid vil kunne virke til at skabe og give Indtryk af Uro. Jeg skal imidlertid tilføje, at under de nuværende Forhold er det jo saaledes, at mange værnepligtige indkaldes til periodisk Militærtjeneste, hvorved de kan lide betydelige Tab i deres Erhvervsvirksomhed, og desuden viser der sig i de Egne, hvor der er langvarig Indkvartering, Vanskelighed ved at skaffe kvindeligt Tyende. Hvis der da blandt de Kvinder, som ikke er optagne af Arbejde, maatte findes en Del, der vilde være villige til at yde Hjælp ved at erstatte indkaldte i deres Arbejde eller ved at træde hjælpende til i Hjem, hvor der er Indkvartering, vilde dette være værdifuldt, men jeg ser mig ikke i Stand til at bedømme, om der maatte være nogen som helst Mulighed for en saadan Hjælp.“

Dette sidste skulde jeg have at vide af de ærede Damer. Der har ikke meldt sig en eneste Dame til at gøre noget af dette Arbejde. Jeg har forgæves ventet paa, at Damer skulde melde sig for at paatage sig saadant Arbejde. De havde indgivet Andragende om, at jeg skulde hjælpe dem hertil, men da jeg tilbød at være dem behjælpelig, naar de meldte sig, meldte der sig slet ingen.

Ved Siden deraf androg Damerne om, at jeg vilde være dem behjælpelig med at faa at vide, om det kunde lade sig gøre at arrangere en kortvarig Uddannelse af Damer, som ikke tænkte sig at blive Sygeplejersker, men som ønskede at lære lidt Sygepleje, for saa kunde de det, og saa kunde de jo udnytte det, hvis der blev Brug for dem en Gang. Jeg har gjort mig den største Umage med Behandlingen af denne Anmodning. Jeg har sendt Skrivelser rundt omkring, som jeg citerede forrige Gang, jeg havde Ordet. Jeg omtalte, hvorledes jeg havde henvendt mig til Hospitalerne — og jeg refererede de Svar, jeg havde faaet derfra — og til Cen-